

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudkyň JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Evy Rybářové v právní věci žalobce: **JUDr. O. K.**, advokát se sídlem P., D. 1687/34, v řízení zastoupeného obecným zmocněncem F. H., bytem P., V. 4, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Praha 1, Národní třída 16, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9.2.2015, č.j. P 58/13,

t a k t o:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9.2.2015, č.j. P 58/13, kterým byl žalobci pozastaven výkon advokacie.

Žalobce uvádí, že ve svém rozhodnutí žalovaná vycházela především z obžaloby Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 17.10.2013, č.j. 1 KZV 11/2013, podle které žalobce společně s obviněným J. S. dne 6.10.2010 v kanceláři notářky JUDr. E. N., po předchozím souhlasu poškozeného JUDr. V. Š., advokáta se sídlem Praha 2, V Tůních 11, podepsal J. S., předseda představenstva spol. Star Group Czech, a.s., Praha 1, Benediktská 722/11, (jako „kupující a složitel“, s poškozeným JUDr. V. Š. (jako „schovatel“) Smlouvu o úschově finančních prostředků za přítomnosti žalobce, a následně téhož dne v kanceláři notáře JUDr. Z. R., B., R. 11 smlouvu podepsal Z. F., zástupce spol. Riola, s.r.o., když obsah

smlouvy byl formulován v rozporu se skutečností tak, že J. S. dne 22.9.2010 deponoval do advokátní úschovy poškozeného JUDr. V. Š. peněžní hodnotu ve výši 6.000.000,- Kč, když ve skutečnosti převzal poškozený od žalobce pouze směnku na řad výstavce J. S., a v návaznosti na toto jednání J. S. předložil právnímu zástupci svých věřitelů JUDr. J. V. zfalšované potvrzení o složení shora uvedených finančních prostředků ze dne 22.9.2010, které vyhotovil J. S. jménem poškozeného, a žalobce ho opatřil svým podpisem i.s. JUDr. Š. a razítkem AK poškozeného, ke kterému měl s ohledem na pracovní vztah s poškozeným přístup, vše bez jeho vědomí a souhlasu, dále J. S. předal JUDr. J. V. dokument označený jako „Vrácení půjčky“, kterým dává souhlas s uvolněním finanční částky ve výši 2.500.000,- Kč z advokátní úschovy ve prospěch V. T. a na základě těchto dvou dokumentů vyzval JUDr. J. V. poškozeného JUDr. V. Š. v zastoupení spol. Orpheo Investment Inc. dopisem ze dne 4.10.2010 k vyplacení částky ve výši 6.000.000,- Kč a v zastoupení V. T. dopisem ze dne 11.10.2010 k vyplacení částky ve výši 2.500.000,- Kč a uvedeného jednání se obvinění dopustili, ač si byli od počátku vědomi, že finanční prostředky ve výši 6.000.000,- Kč nikdy na účet AK poškozeného do advokátní úschovy složeny nebyly a ani v budoucnu J. S. nemá v úmyslu je složit, přičemž v obou případech poškozený JUDr. V. Š. z objektivních důvodů žádné finanční prostředky věřitelům J. S. nevyplatil.

Žalobce uvádí, že žalovaná měla na jednání dne 9.2.2015 k dispozici vyjádření žalobce a důkazy prokazující skutečnost, že žalobce nebyl dne 6.10.2010 přítomen v notářské kanceláři podpisu smlouvy o úschově finančních prostředků, přičemž z obžaloby vyplývá, že je vyloučeno, aby žalobce bez vědomí a souhlasu JUDr. V. Š. podepsal v jeho zastoupení potvrzení o složení finančních prostředků ze dne 22.9.2010, neboť jej tento měl k dispozici a dne 6.10.2010 potvrzení o své vůli poslal příjemci Z. F. Žalobce byl postupem orgánů činných v trestním řízení a žalovanou donucen těmito orgány sdělit podstatné věci ohledně zdravotního stavu JUDr. V. Š. a vzhledem k jejich vzájemné dřívější i současné pomoci lze konstatovat, že újmu jednoho by druhý považoval za újmu vlastní, tedy že se jedná o osobu blízkou. Z tohoto důvodu žalobce nesouhlasí s tvrzením v napadeném rozhodnutí, že žalobce ohrozil důvěru poškozeného k jeho osobě jako advokátovi, neboť žalobce se údajného jednání nedopustil jako advokát, ale jako přítel JUDr. V. Š.

Žalobce zdůraznil, že společné setkání s J. S. a JUDr. V. Š. proběhlo pouze jednou, a to 4.10.2010, kdy doprovázel JUDr. V. Š. do kanceláře notářky JUDr. E. N., ale do kanceláře již ovšem nešel a další společné setkání již neproběhlo. Žalobce dále uvedl, že v září 2010 jej oslovil J. H., který za účelem nákupu stavebního materiálu potřeboval urychleně složit do advokátní úschovy jeho kupní cenu a uvedl, že finanční zajištění provede spol. STAR GROUP CZECH a.s. Dne 23.9.2010 žalobce připravil návrh smlouvy o úschově peněžních prostředků a dostavil se do kanceláře spol. STAR GROUP CZECH a.s., kde se setkal s J. H. a J. S., který mu sdělil, že společnost částku 6.000.000,- Kč momentálně k dispozici nemá, ale je připraven vydat zajišťující směnku. Žalobce uvedenou variantu konzultoval telefonicky s JUDr. V. Š., který souhlasil, a proto téhož dne vyhotovil smlouvu o úschově směnky na částku 6.000.000,- Kč s tím, že za úschovu náleží JUDr. V. Š. odměna ve výši 150.000,- Kč. Tuto smlouvu J. S. dne 24.9.2010 podepsal a současně vystavil vlastní směnku na částku 6.000.000,- Kč. Téhož dne po telefonické žádosti právníka J. S. a následném souhlasu JUDr. V. Š. uděleném v rámci telefonního rozhovoru podepsal žalobce potvrzení pro prodejce stavebního materiálu dokládající skutečnost, že spol. STAR GROUP CZECH a.s. složila do advokátní úschovy finanční prostředky na nákup stavebního materiálu. Následně žalobce uvedené listiny převedl na JUDr. V. Š., vyžádané potvrzení mu ihned předal a ten jej emailem zaslal Z. F., prodejci stavebního materiálu.

Žalobce se nedomnívá, že by v rámci své dosavadní advokátní praxe ohrožoval důvěru v řádný výkon advokacie, neboť v roce 2005 byl laickou veřejností navržen na Právníka roku v anketě E-Práva a v roce 2012 ocenilo jeho práci Velvyslanectví Spolkové republiky Německo v Praze. Žalobce uvádí, že rozhodnutí žalované způsobí ztrátu důvěry u klientů a vzhledem k věku a zdravotnímu stavu jej i přímo ohrozí na životě, neboť se dostane do těžko řešitelné životní situace.

Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě nejprve namítla, že žaloba je soudně neprojednatelná, neboť směřuje proti představenstvu žalované, které nemá právní subjektivitu, jeho rozhodnutí jsou rozhodnutími právnické osoby a nemůže tedy být samostatným účastníkem soudního řízení. K věci pak uvedla, že žaloba není důvodná, neboť řízení vedené žalovaným o možnosti pozastavení výkonu advokacie není řízením, ve kterém by se rozhodovalo o vině či nevině dotčeného advokáta a žalovaná vychází z rozhodnutí a procesních postupů orgánů činných v trestním řízení, aniž by mohla jejich správnost přezkoumávat. Rozhodování žalované se opírá o § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 85/1996 Sb. o advokacii (dále jen „zákon o advokacii“), s uvedením, že je nepochybné, že je žalobce trestně stíhán pro závažný úmyslný trestný čin a byla proti němu podána obžaloba. Žalovaná také doplňuje, že skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin, ohrožují důvěru v další řádný výkon advokacie tímto advokátem, i když se tato podmínka vztahuje k dřívějšímu stádiu přípravného řízení. Důvěra v řádný výkon advokacie je dána zejména schopností advokáta dodržovat právní a stavovské předpisy při výkonu advokacie, především čestným a svědomitým jednáním a plněním dalších povinností stanovených zákonem o advokacii. V opačném případě dochází ke ztrátě, případně k ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie tímto advokátem, a to jak ze strany klientů, budoucích možných klientů, stavovské organizace advokátů a dalších subjektů, zejména orgánů, před nimiž advokát vystupuje.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že dne 17. 10. 2013 byla podána obžaloba Městského státního zastupitelství v Praze č.j. 1 KZV 11/2013, podle které žalobce spáchal zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku ve formě účastenství podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. Žalovaná poté, co se z uvedené obžaloby dozvěděla o trestním stíhání žalobce, zahájila řízení o možnosti pozastavení výkonu advokacie žalobce. Řízení bylo ukončeno rozhodnutím žalované ze dne 9.2.2015 č.j. P 58/13, kterým byl výkon advokacie žalobce pozastaven. V rozhodnutí žalovaná uvedla, že zákon o advokacii umožňuje pozastavit výkon advokacie advokátovi v průběhu jeho trestního stíhání za účelem ochrany zájmů současných a budoucích klientů. Současně s posouzením podmínky podání obžaloby či případného zahájení trestního stíhání pro úmyslný trestný čin se žalovaná zabývala otázkou, zda skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán takový trestný čin, ohrožují důvěru v další řádný výkon advokacie tímto advokátem. Takové ohrožení není zákonem vyžadováno u konkrétních klientů, ale vztahuje se na veřejnost a potenciální klienty. Zejména se jedná o trestné činy spáchané v souvislosti s výkonem advokacie, kdy došlo k poškození zájmů klientů či jiných osob, přičemž v rámci řízení žalovaná nerozhoduje o vině či nevině advokáta ani nepřezkoumává správnost rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení.

Soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem. Má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí (ustanovení § 51 odst. 1 soudního řádu správního).

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou

napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaná pozastavila výkon advokacie žalobci v souladu s ustanovením § 9 odst.2 písm. a) zákona o advokacii, dle kterého komora může pozastavit advokátovi výkon advokacie, pokud na něho byla v trestním řízení podána obžaloba, návrh na schválení dohody o vině a trestu nebo návrh na potrestání pro úmyslný trestný čin, anebo bylo-li proti němu pro takový trestný čin zahájeno trestní stíhání a skutečnosti nasvědčující tomu, že byl takový trestný čin spáchán, ohrožují důvěru v další řádný výkon advokacie tímto advokátem.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalované, která uvedla, že žaloba směřuje proti někomu, kdo nemá právní subjektivitu, konkrétně proti představenstvu žalované. Jak vyplývá z judikatury, například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2012 č.j. 2 As 117/2011-106, žalovaná je veřejnoprávní korporací typu profesní samosprávy, má samostatnou právní subjektivitu a jednotlivé orgány za ni vystupují a jednají na základě jejich působnosti vymezené zákonem. Podle § 44 zákona o advokacii je představenstvo výkonným orgánem žalované, kterému mimo jiné přísluší rozhodovat o pozastavení výkonu advokacie. Pokud tedy žalobce napadá rozhodnutí představenstva žalované, je patrné, že žaloba směřuje proti žalované. Žalovaná vystupuje vůči svým členům v řízení o jejich právech a povinnostech jako správní orgán, a proto lze proti jejímu rozhodnutí podat žalobu podle § 65 s.ř.s. Případné chybné či nepřesné označení žalovaného nemá za následek nemožnost projednat žalobu, protože postavení poškozeného v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu vyplývá přímo ze zákona. Podle § 69 s.ř.s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. To znamená, že v případě nedostatečného označení žalovaného soud sám žalovaného – právě s přihlédnutím k ustanovení § 69 s.ř.s. – určí.

Dále se pak soud zabýval vlastními žalobními námitkami žalobce, z nichž je patrné, že žalobce nesouhlasí s tím, že mu byl napadeným rozhodnutím pozastaven výkon advokacie, neboť je přesvědčen o tom, že jednání, kterého se měl dopustit, neproběhlo tak, jak je uvedeno v obžalobě. Žalobce namítal, že žalovaná při svém rozhodování vycházela především z obžaloby Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 17.10.2013, č.j. 1 KZV 11/2013. Tyto námitky neshledal soud důvodnými. Z ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) tohoto zákona vyplývá oprávnění žalované k pozastavení výkonu advokacie advokátovi kromě jiného v případě, kdy na něho byla podána obžaloba pro úmyslný trestný čin. Tato podmínka byla v případě žalobce splněna, neboť nespornou skutečností je, že na žalobce byla podána obžaloba pro zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku ve formě účastenství podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. Žádné další podmínky, které by v případě podání obžaloby na advokáta musely být pro pozastavení výkonu jeho činnosti splněny, již zákon nestanoví. Zejména žalovaná není oprávněna posuzovat, zda byla obžaloba podána důvodně.

Žalobce v podané žalobě navrhuje celou řadu důkazů, kterými chce prokázat, že jednání, které je mu kladeno za vinu, proběhlo jinak a nebylo jednáním trestněprávním. Ani soud ve správním přezkumném řízení, ani žalovaná ale nejsou orgány činnými v trestním řízení, a proto nejsou oprávněni provádět důkazy k objasnění toho, zda se skutek stal tak, jak je popsán v podané obžalobě, ani rozhodovat o vině či nevině žalobce, s nímž je vedeno trestní řízení. Proto soud žalobcem navržené důkazy neprovedl. Otázku, zda se žalobce

dopustil svým jednáním zločinu podvodu, musí posoudit příslušné orgány činné v trestním řízení (trestní soud). Je nutno s odkazem na zmíněné ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii zopakovat, že pro žalovaného byla v této chvíli rozhodná skutečnost, že byla podána obžaloba pro úmyslný trestný čin. Způsob spáchání trestného činu (zločinu), posouzení trestní odpovědnosti není předmětem řízení o pozastavení výkonu advokacie určitému advokátovi.

Žalobce v podané žalobě také vyjádřil nesouhlas s tvrzením žalované, že svým jednáním ohrozil důvěru poškozeného JUDr. V. Š. k jeho osobě jako advokátovi. Poškozený JUDr. V. Š. je pro žalobce osobou blízkou a nikdy se necítil jednáním žalobce poškozený. Navíc se žalobce údajného jednání nedopustil jako advokát, ale jako jeho přítel s cílem zabezpečit mu finanční profit ve výši 150.000,- Kč. Žalobce rovněž připomenul své dosavadní úspěchy v advokátní praxi.

Je pravdou, že žalovaná v napadeném rozhodnutí posuzovala i to, zda žalobce svým jednáním ohrozil důvěru v další výkon advokacie žalobcem, ale z tohoto rozhodnutí v žádném případě nevyplývá, že by žalobci bylo vytýkáno pouze to, že „ohrozil důvěru poškozeného JUDr. V. Š. k jeho osobě jako advokátovi“. Naopak je z něho patrné, že žalovaná splnění této podmínky hodnotila ze širšího hlediska, když uvedla, že ohrožení důvěry v další řádný výkon advokacie tímto advokátem není podmíněno ohrožením důvěry konkrétních klientů. Přitom odkázala nejen na důvěru vlastních klientů advokáta, ale také na důvěru žalované a na obecnou důvěru společnosti, tedy všech potenciálních klientů advokáta. Nelze tedy souhlasit s námitkou žalobce, že ohrožení důvěry směřuje k poškozenému JUDr. V. Š., neboť tato skutečnost z napadeného rozhodnutí nevyplývá.

Soud považuje za nutné uvést k posouzení, zda „skutečnosti nasvědčující tomu, že byl takový trestný čin spáchán, ohrožují důvěru v další řádný výkon advokacie tímto advokátem“, že ze znění citovaného ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii vyplývá, že tato podmínka se vztahuje k dřívějšímu stádiu přípravného řízení – mezi vznesením obvinění a podáním obžaloby, tedy až k druhé části věty za slovy „anebo“. Pozastavit výkon advokacie může komora jednak tehdy, jestliže byla na advokáta podána obžaloba, návrh na schválení dohody o vině a trestu nebo návrh na potrestání pro úmyslný trestný čin, a jednak tehdy, bylo-li proti němu pro takový trestný čin zahájeno trestní stíhání a skutečnosti nasvědčující tomu, že byl takový trestný čin spáchán, ohrožují důvěru v další řádný výkon advokacie tímto advokátem. V prvním případě postačí zjištění, že byla podána obžaloba, návrh na schválení dohody o vině a trestu či návrh na potrestání pro úmyslný trestný čin, v druhém případě (kdy je trestní stíhání v počátku) je nutno zjišťovat, zda jsou zde skutečnosti, které ohrožují důvěru ve výkon advokacie. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaná posouzením ohrožení důvěry zabývala v daném případě spíše pro úplnost, aby podpořila svůj závěr o tom, že byly splněny zákonné podmínky a ona mohla výkon advokacie žalobci pozastavit bez jakýchkoli pochybností, neboť na žalobce se vztahuje první část věty ust. § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii, dle které postačí zjištění, že obžaloba byla podána.

Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému

správnímu orgánu náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. března 2016

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu